

Oi rakas ystävä, siis tosi Ystävä. Läheisin ja luotettavin olit aina. Milloin vain olin yksin niin sinä olit lähellä. Jos vähääkään hermoilin tai jännitin niin sinä autoit, aina. Mikä helpotus kun annoit tukesi ja rauhoitit mieleni heiluvan. Kun odotin myönteistä sanaa muilta, hyväksyvää katsetta ja ilmettä viipyvää. Kymmenet vuodet luotin sinuun, pelotta otin sinut elämääni. Nautin tuoksustasi ja maustasi kun olimme yhdessä, vain me kaksi. Ah sainko muiden hyväksynnän ollessani sinun ystäväsi? en tiedä. Ehkä alussa...kun olimme niin nuoria...nyt se naurattaa..ja itkettää. Koska nyt on myöhäistä katua. Sinä ystäväni, luotettuni, olet pettänyt minut. Vaikka se on myöhäistä, niin tumppaan sinut..viimeisen kerran.